

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278135888/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

gen en mægtig Liljekalk om det gamle Vrags sorte Spanter og krumme, rustrede Søen.

„Tænk, at det har stået mod sådanne Storme i næsten hundrede År — så dybt har Havet en Gang hamret det ned.“

„Ja,“ han nikkede med et vagt Smil, „hvad der kommer til denne Kyst, det bliver.“

De drejede nu ind under Sønderhøjrgs Fod. Det sorte Bjærg steg over dem med bitte Enebærbuske, klamret fast i deres Fald som Pindsvin, mens Signalmasten højt oppe rykkede i sine højste Stormkurve.

„Se Erik, Agnetes Kors“

Foran dem, dér hvor Vestervejen fra Byen smuttede ned mellem de marehalm-bølgende og sandfygende Klitter om Redningsvæsnets lille Telefonskur, stod Korset på sin kisteformede Klit, to Gange mandshøjt, med sorte, spillede Arme mod Ørkenens knygende Mørke. Det knagede i de svære Planker med de rustne Jærneslag.

„Kender Du Agnete Vendelins Historie?“ spurgte Ellen.

„Nej, jeg véd kun, hun var Præsten Tangs Hustru, og at hun druknede her i Havet, da hun vilde redde et Barn.“

„Så må Clemens Bek fortælle os om hende. Tænk, at han kan gøre os hjemme på Øen, så vi kan kende den for hvert Skridt — som han har kendt hvert Menneske på den i de sidste halvtredsindstyve År“

Erik Lange nikkede. „Ja, og at han kan gøre os hjemme i os selv, han, som fandt Verden i sig selv og Øen.“

Nu dukkede Byen op derinde, det lave, hvide Kirketårn, de lange, strå- og tangtekte Huse krøben sammen under Kirkebjærg og Byens Bakke Yderst, i Ørkenens Rand, lå Prinsens Kapel med den lergrå Mur om hans og de fattige Fiskeres og de druknede Fremmedes Grave.

Foran dem, hyllet i en Tåge af Sandfog, hældede Beks Hus under sit Tangtag, tungere end vanligt, som bar det hele Havets og Stormens Vrede på sin Ryg og dukkede sig ydmygt mellem de gule, knitrende Graner. —

„Iaften vil der spørges Stranding.“ nikkede den